

Var sak har sin plats - men vilken ?

Ystad Allehanda 2003

Om du äger mer än sju ting äger tingen dig, säger kineserna. Ungefär detsamma säger Karen Kingston i "Rensa i röran med feng shui" (Forum). En liten söt bok om att sortera och göra sig av med alla de saker som på eller annat sätt framkallar negativa känslor. Boken är rolig, alla kan känna igen sig.

Vi förknippar röra med vanlig allmän oordning. Men enligt Kingston finns det fyra kategorier av röra: Saker som inte älskas eller används. Saker som är misskötta eller oorganiserade. För många saker på för liten yta. Allting som är oavslutat.

Vi tror att vi inte tänker på alla de saker vi har stuvat in i garderober, källare eller på vindar. Vi ser det ju inte. Men Karen Kingston menar att vi är förbundna med allt vi äger genom små energitrådar och att oälskade, oanvända, oavslutade ting suger energi från oss även om vi inte ser dem.

Låter det konstigt? Blunda och scanna av hemmet i ditt inre. Du kommer att märka att du känner obehag när du sveper din inre kamera över vissa utrymmen.

Vi lever i ett materialistiskt samhälle, men våra ting har blivit själlösa. Hur mycket av det vi äger, älskar vi? Hur många av alla de saker som fyller våra hus behöver vi, egentligen?

Trots att jag gillar att återanvända saker har jag inte vare sig mycket prylar eller särskilt rörigt. Jag vet var allting ligger och klarar att slänga. Trots det är jag chockad över hur mycket onödigt jag hunnit samla de sex åren i det här huset.

Så mycket som jag inte använder, behöver eller ens tycker om!

Ni vet. Allt det där som är bra att ha. Om ifall att. Nångång. Senare.

För att inte tala om allt det som jag burit med mig i 30 år utan att ifrågasätta. Mina mjölkändar, den första hårlocken och varför ha fyra fotokopior av samma solnedgång?

Nu har jag fått anledning att ta tag i den rensning som jag påbörjade i somras. Mitt hus är satt på försäljning och jag ska flytta. Till Småland. I augusti börjar jag en projektanställning som "Cirkusdirektör i Astrid Lindgrens hembygd".

För att citera annonsen så ska jag "vara motorn i en unik satsning för ungdomskultur i en spännande region".

Det är kommunerna Hultsfred, Vimmerby och Eksjö som satsar stort på ungdomar och kultur, och det är jag som driva projektet.

Det är otroligt spännande. Efter 25 år bryter jag min tillvaro som frilansare. Att få fasta arbetstider, arbetskamrater och månadslön känns som att gå på semester.

Nej, jag fortsätter mina krönikor, jag räknar med att återvända. Så mer än någonsin önskar jag kontakt med er läsare, min epost är ylva.floremans@swipnet.se.

Nu rensar jag alltså. Tingen går till loppis, eller soptippen.

Jag har blivit besatt och sorterar varenda låda, vartenda utrymme, varenda pärm.

Pust, vad var det kineserna sa – äger du mer än sju ting så äger tingen dej? Hur räknar man?

Glasburkar i det oändliga och uppläggningsfat som jag inte använder. Gungstolen som jag aldrig har suttit i och tröjan som inte är färdigstickad.

Bort, ut, släng!

Osorterade fotografier, brev, leksaker och barndomsteckningar. Alla kartonger, med arkivmaterial, som bara blir fler och fler. Pärmar med projektansökningar, avtal, utskrivna intervjuer, dialoglistor och gudvetvad. Tidningsartiklar som jag sparat sedan toffeln brann. Släng! Broschyrer från filmfestivaler som mina filmer deltagit i, vad ska jag med dom till? Släng.

Böcker! Det samlar jag. Men den värsta styggelsen är ändå... schhh säg det inte högt... fula presenter...

Allt jag tar i tvingar till beslut. Varför sparar jag detta, älskar jag det, behöver jag det, vad vill jag ha det med mig in i framtiden?

Var sak har sin plats, men vilken?

En oerhört krävande process, men också befriande. Jag förstår vad Karen Kingston vill ha sagt i "Rensa i röran" och fnissar när jag bär ut den ena säcken efter den andra.

Jag undrar; är våra hem speglar av samhället? Eller speglar samhället vårt personliga förhållningssätt till tingen?

Kan vi minska det globala skräpet genom att rata mer? Jag menar... om vi väljer vad vi äger så behöver vi ju inte slänga, alls?

Just nu retar jag mig på det som inte kan förkastas. Som filmmaterialet till mina dokumentärer, 16 mm, väger säkert hundra kilo och fyller en hel garderob. Jag prisar den nya, digitala tekniken; Vem bryr sig! får plats i en skokartong.

Igår snubblade jag i trappan när jag bar ner en bananlåda med dagböcker, från 1969 och framåt. Allt jag har skrivit har jag kvar och impulsen är stark – släng! Neeeej! ropar människor i min omgivning, DET får du inte slänga!

Göra sig av med det förgångna. Börja ett nytt liv. Men, nej. Ett tabula rasa är inte möjligt. Kanske inte ens önskvärt.

Frågan är: äger du dina saker, eller äger de dig? Det gäller att ta beslut om vad man vill ha kvar och varför. Det handlar om att ta ställning, precis som i allting annat här i livet.

Hur många är det inte som stannar kvar i något som de inte trivs med, bara för att de är bundna till sina ägodelar? När man rensar bland sina saker bereder man plats för ny energi, skriver Kingston. Att rensa kan komma att innebära att man förändrar sitt liv.

På sätt och vis var det tvärtom för min del. Jag började med att rensa på det yrkesmässiga planet. Trots framgångarna med Vem bryr sig! kom jag till en vändpunkt; aldrig mer film. Ett sorgesamt beslut, men nödvändigt. Och kanske inte definitivt, även om jag - just nu - måste tro det själv.

Beslutet har frigjort massor med energier och det känns som att jag ska ut på äventyr. Ungefär som när jag var 17 och köpte mitt första tågfluffarkort. Och då kan man inte ha så mycket med sig, eller hur?